Λόγος στον εσπερινό τής συγχωρήσεως (Άγιος Λουκάς, Αρχιεπίσκοπος Κριμαίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 17 Μαρτίου, 2013

Πρέπει, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μου, νὰ ἔχουμε χαραγμένο στὴν καρδιά μας καὶ νά θυμόμαστε πάντα τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ: «Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. » (Μτ. 6, 14-15).

Εἶναι πολὺ φοβερὰ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου. Ἂν δέν συγχωροῦμε τὰ παραπτώματα τοῦ πλησίον μας, τότε καὶ ὁ Χριστός, στή Φοβερὰ του Κρίση, θὰ μᾶς βάλει στά ἀριστερά του δέν θὰ μᾶς συγχωρέσει τὶς ἁμαρτίες μας· διότι καὶ ἐμεῖς δέν ἀφήναμε τὰ παραπτώματα τοῦ πλησίον μας. Βλέπετε, γιατί, πραγματικὰ, εἶναι φρικτὸ πράγμα νά μὴν συγχωροῦμε τοὺς ἀνθρώπους.

Στούς βίους τῶν Ἁγίων ὑπάρχουν ἀρκετὰ παραδείγματα ἀνθρώπων πού τιμωρήθηκαν ἐπειδὴ δέν ἤθελαν νά συγχωρήσουν. Ὁ ἱερομόναχος Τίτος τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου βρισκόταν στήν ἐπιθανάτια κλίνη. Μαζεύτηκε γύρω του ὅλη ἡ Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς. Ὅλοι ἤξεραν ὅτι ὑπάρχει παλιὰ ἔχθρα μεταξὺ τοῦ Τίτου καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Εὐάγριου, γι’ αὐτὸ καὶ ἔφεραν τὸν Εὐάγριο νά συμφιλιωθεῖ μὲ τὸν Τίτο πρὶν αὐτός ἀποθάνει.

Ὁ μακάριος αὐτὸς, ὁ Τίτος σηκώθηκε στό κρεβάτι του, ἔσκυψε μπροστὰ στόν Εὐάγριο τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμη. Ἀλλὰ ὁ σκληρόκαρδος Εὐάγριος τοῦ ἀπάντησε μὲ ἕναν τρομερὸ λόγο: «Δέν θὰ σὲ συγχωρήσω οὔτε σ’ αὐτὴ τὴν ζωὴ οὔτε στή μέλλουσα». Μόλις τὸ εἶπε αὐτὸ ἔπεσε νεκρός, καὶ ὁ μακάριος Τίτος σηκώθηκε ὑγιὴς ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Διηγήθηκε, τότε, στούς ἀδελφοὺς ὅτι εἶδε τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς δαίμονες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζευτεῖ γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Οἱ δαίμονες ἤθελαν νά πάρουν τὴν ψυχὴ του, διότι εἶχε ἔχθρα μὲ τὸν Εὐάγριο, ἐνῶ οἱ ἄγγελοι ἔκλαιγαν γι’ αὐτόν. Μόλις ὅμως ὁ Εὐάγριος εἶπε τὸν φοβερὸ ἐκεῖνο λόγο, ἕνας ἄγγελος μὲ τὸ φλογισμένο δόρυ του χτύπησε τὸν Εὐάγριο, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔπεσε νεκρός. Ὁ ἴδιος ἄγγελος πῆρε τὸ χέρι τοῦ Τίτου, τὸν θεράπευσε καὶ τὸν σήκωσε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

Γνωρίζουμε καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα ἀπὸ τὸ βίο τοῦ μάρτυρα Νικηφόρου. Ὑπῆρχε ἔχθρα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρεσβυτέρου Σαπρικίου, μὲ τὸν ὁποῖον κάποτε ἦταν πολὺ καλοί φίλοι. Ὅμως, ὅπως συχνὰ συμβαίνει, ὁ διάβολος μὲ τίς πανουργίες του κατέστρεψε αὐτὴ τή φιλία. Ἦταν καιρὸς πού γινόταν σφοδρὸς διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ὁ πρεσβύτερος Σαπρίκιος συνελήφθη, τὸν βασάνισαν καὶ τελικὰ τὸν ὁδήγησαν σὲ μαρτύριο. Ὅταν πῆγαν νά τὸν ἐκτελέσουν ὁ Νικηφόρος τὸν ἀκολουθοῦσε, ἔπεφτε μπροστὰ του καὶ τὸν ἱκέτευε λέγοντας: «Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, συγχώρησέ με». Ὁ Σαπρίκιος ὅμως δέν ἤθελε νά τὸν συγχωρήσει.

Ὅταν ἔφτασαν στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου ὁ Σαπρίκιος ξαφνικὰ εἶπε: «Μὴν μὲ ἀποκεφαλίζετε. Ἀρνοῦμαι τὸν Χριστό». Ἔτσι ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ του καὶ χάθηκε ἡ ψυχὴ του. Τὴν θέση του πῆρε ὁ Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ τσεκούρι τοῦ δημίου, μαρτύρησε καὶ δοξάστηκε στούς Οὐρανούς. Τρομερό, πραγματικὰ, τρομερὸ γεγονός. Καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νά ταράξει αὐτοὺς πού δέν θέλουν νά συγχωροῦν τὸν πλησίον τους.
Θυμηθεῖτε τὸν Κύριο πού συγχωροῦσε ὅλους: συγχώρησε τὸν ληστὴ πάνω στό Σταυρό, τὸν τελώνη, τὴν πόρνη, ποὺ ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της τὰ πόδια του καὶ τὰ σκούπισε μὲ τὰ μαλλιὰ της. Ἂς θυμηθοῦν αὐτοί πού δέν θέλουν νά συγχωροῦν τὴν παραβολὴ τοῦ κακοῦ δούλου πού ὁ βασιλιὰς τοῦ χάρισε τὸ πολὺ μεγάλο χρέος του. Ἐκεῖνος, ὅμως, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸν βασιλιά, βρῆκε ἕναν ἀπὸ τοὺς συνδούλους του πού τοῦ ὄφειλε ἕνα μικρὸ ποσό. Τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔσφιγγε νά τὸν πνίξει, λέγοντάς του: «Ξόφλησέ μου τὸ χρέος».

Ὅταν τὸ εἶδαν αὐτὸ οἱ σύνδουλοί του, λυπήθηκαν παρὰ πολύ. Πῆγαν καὶ τὸ διηγήθηκαν στόν κύριό τους. Τότε ὁ βασιλιὰς τὸν κάλεσε καὶ τοῦ εἶπε: «Δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με. οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγώ σε ἠλέησα; καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ.» (Μτ. 18, 32-34).

Φοβερὸς εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος. Μᾶς παροτρύνει νά εἴμαστε ἐλεήμονες, σπλαχνικοὶ καὶ νά συγχωροῦμε τοὺς ἄλλους. Ἐμεῖς ὅμως, πολὺ συχνὰ, γινόμαστε ἄσπλαχνοι, ἐπιμένουμε στά δικὰ μας καὶ δέν συγχωροῦμε τὸν πλησίον.

Ἔτσι πρέπει νά ἐνεργοῦμε; Νά ἐχθρευόμαστε αὐτοὺς πού μᾶς ἀδικοῦν; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἂν βλέπουμε τὸν πλησίον μας νά μᾶς κάνει κακὸ ἢ νά μᾶς προσβάλλει, δέν πρέπει νά τὸν μισοῦμε. Ἀντίθετα, πρέπει νά τὸν σπλαχνιζόμαστε, διότι εἶναι ἀσθενής. Ἀσθενεῖ ἡ ψυχὴ του καὶ ὑποφέρει ἀπὸ μῖσος. Γι’ αὐτὸ πρέπει νά τὸν σπλαχνιζόμαστε. Δέν πρέπει αὐτὸν νά μισοῦμε, ἀλλὰ τὸν διαβολο καὶ τοὺς δαίμονες, πού φαρμάκωσαν μὲ τὴν κακία τους τὴν καρδιά του καὶ τὸν ἔκαναν ἄσπλαχνο καὶ σκληρό.

Ἂν τυχὸν θὰ ἀπαντήσουμε καὶ ἐμεὶς μὲ προσβολὴ στήν προσβολὴ καὶ θ’ ἀνάψει στήν

καρδιά μας ἡ φλόγα τοῦ μίσους, τότε ἂς σταματήσουμε καὶ ἂς σκεφτοῦμε λιγάκι καί νά ποῦμε: Καὶ ποιός εἶμαι ἐγὼ πού τὸν μισῶ, εἶμαι μήπως καλύτερος ἀπ’ αὐτόν; Δέν εἶμαι καὶ ἐγὼ γεμᾶτος ἁμαρτία; Τότε γιατὶ τὸν μισῶ;

Καὶ ἀμέσως θὰ ἠρεμήσει ἡ καρδιά μας. Ὁ καλὸς λόγος θὰ σβήσει τὸ μίσος.

Ἔτσι πρέπει νά ἐνεργοῦμε. Νά εἴμαστε ἐπιεικεῖς ἀπέναντι στούς ἀδελφούς μας πού πάσχουν ἀπὸ κακία καὶ ἀσθενοῦν, τρέφοντας μίσος ἐναντίον μας. Μὲ τὸ ἔλαιο τῆς Ἀγάπης νά μαλακώνουμε τὴν καρδιά τους πού αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς δαίμονες καὶ δουλεύει σ’ αὐτούς.

Ἀρχίζει ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ὁ Κύριος ζητᾶ νά συγχωρήσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ πρῶτος ἐγὼ πρέπει νά σᾶς ζητήσω συγγνώμη. «Συγχωρῆστε, πατέρες καὶ ἀδελφοί, τὶς ἁμαρτίες πού ἔκανα σ’ αὐτὴ τὴν ἡμέρα καὶ σ’ ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου».

(Ἀπό τό βιβλίο: «Λόγοι καὶ ὁμιλίες», τ. α’, Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη»)

(Πηγή ηλ. κειμένου: imaik.gr)